

Het Toscaanse jaar

Leven, liefde en intriges in Toscane

*****

Wilma Tonnaer

Het Toscaanse jaar

Wilma Tonnaer

Alle personages in dit boek zijn een fantasie van de schrijfster. Enige gelijkenis met bestaande personen, zowel in leven als overleden, berust op puur toeval.

Eerste druk 2014

Schrijver: Wilma Tonnaer

Coverfoto: Hugh design Belgium

ISBN: 9789402126624

© 2013 Wilma Tonnaer

Niets uit deze uitgave mag worden openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever/ auteur.

Voor Clement en Co
en alle andere romantische zielen.

ARLETTE

Noord Italië juli 2013

Arlette knipperde met haar ogen. In de verte hoorde ze de klok van de dorpskerk luiden. Het was nog vroeg en een straaltje zonlicht scheen door de halfopen luiken van haar hotelkamer.

Geeuwend rekte ze zich uit. Ze had geslapen als een blok. Gisteravond laat was ze in het hotel aangekomen. De regen en het trieste weer in Nederland hadden haar op korte termijn doen besluiten om wat spullen in een koffer te pakken en richting Italië te rijden.

Het dringende verzoek van haar Italiaanse advocaat Signore Batti, om naar Italië te komen, en orde op zaken te stellen wat betreft haar huis in Toscane, waren mede oorzaak van haar overhaaste besluit.

Tot haar eigen verbazing had ze de duizend kilometer, die ze de eerst dag wilde afleggen in één ruk gereden. Met een stuk of twee korte stops voor een broodje en een espresso was ze rond elf uur hier gearriveerd.

Sinds de dood van haar man Paul, dik een half jaar geleden, begon ze eraan te wennen om dingen zelf te moeten doen. Samen met hem was ze hier in '*Corte Cavalli*' drie jaar geleden geweest.

Paul was toen nog niet ziek, en ze hadden hier een aantal heerlijke dagen beleefd. Ze slenterden door het kleine stadje, bezochten het museum en genoten van heerlijke lunches in de kleine restaurantjes op het oude plein.

Het hoogtepunt van hun vakantie hier, was wel het bezoek aan de opera in Verona. *Aïda* van *Guisepppe Verdi*. Arlette was zo ontroerd geweest toen ze na bijna vijftig jaar een tweede keer kon genieten van dit spektakel in de Arena.

Tegen het vallen van de avond hadden ze eerst op het plein voor de Arena gedineerd.

De terrassen zaten vol vrolijke mensen, die duidelijk zin hadden in een avond vol operamuziek. Om alvast in de juiste stemming te komen werden ze door groepjes straatmuzikanten en zangers getraakteerd op muziek en aria's van verschillende componisten.

Tegen betaling van een kleine fooi kwamen ze bij de mensen aan tafel en speelden een verzoeknummer. Paul had een voorliefde voor '*Nesun dorma*' uit *Turandot* van Puccini. Hij genoot zichtbaar toen de jonge tenor in spé met veel gevoel de aria ten gehore bracht. In Arlette's ogen glinsterden tranen bij de laatste uithaal van de aria;

'al alba vinceró!' Het was een betoverende avond en ze hadden zich jong en gelukkig gevoeld.

Overdag zwommen ze en luierden in de zon. Filosoferend over het leven waren ze tot de ontdekking gekomen dat ze toch een aantal dingen in hun eigen bestaan op een rij moesten zetten. Ze zouden een andere draai aan de resterende jaren moeten geven, om het leven nog leuk en aantrekkelijk te houden. Ze hielden nog wel van elkaar, maar er waren in de loop van bijna 40 jaar huwelijk bij beiden wat hoop en dromen op de achtergrond geraakt. Niet dat ze het slecht gedaan hadden met hun leven samen en hun carrières. Beiden hadden ze bereikt wat ze wilden bereiken, voor zover dat in hun mogelijkheden lag.

Paul had meer dan 30 jaar als hotelmanager gewerkt bij een grote hotelketen. Hij werd uitgezonden naar verschillende plekken in de wereld en Arlette was hem trouw overal gevolgd. Op de verschillende plaatsen waar ze hadden gewoond, had ze steeds tijdelijk gewerkt als verkoopster bij

een parfumeriezaak. Hun twee kinderen, George en Lucy had zij voor een groot gedeelte alleen opgevoed. Het was niet makkelijk geweest om als jonge vrouw alleen met een baby, ver van haar ouders, broer en twee zusjes, een tijdelijk leven op te bouwen. Eerst in Singapore, later op Curaçao en vervolgens in Genève. Menig traantje had ze stilletjes gelaten toen haar moeder en zusje Bella, veertien dagen na de geboorte van George weer van Curaçao terug naar Nederland waren gevlogen. Gelukkig waren ze wel bij de bevalling en hadden haar de eerste dagen met raad en daad bijgestaan. Arlette belde bijna ieder dag met haar ouders, zusjes of broer. Als oudste van het gezin miste ze vooral de gezelligheid. De avonden thuis bij haar ouders als Bella, Carienne of Dennis tijdens het diner de belevenissen van hun schooldag vertelden. Het gekissebis van de meiden onder elkaar, over wie er aan de beurt was om mee te helpen afwassen. Tot hun moeder het een keer helemaal zat was en een schema had gemaakt, met 'A B C'. Arlette, Bella, Carienne. Sinds die tijd noemden vriendinnen hun het 'A B C' van de familie Janssens. Arlette was blij toen ze eindelijk na bijna dertig jaar weer richting Nederland waren verhuisd. Ze hadden een mooi groot huis gekocht in Maastricht, op niet al te grote afstand vanwaar haar ouders en zusjes woonden. Haar kinderen, George en schoondochter Isabelle hadden zich na hun huwelijk gesetteld in *Mheer*. Terwijl Lucy en Hans met hun tweeling in een leuk huis woonden in *Reijmerstok*. Twee kleine Limburgse dorpjes met een actief dorps- en gemeenschapsleven. Arlette genoot van het leven in Nederland. Haar familie woonden dichtbij en zolang haar ouders en schoonouders nog leefden kon ze voor hen ook nog wat betekenen. Zo hadden de grootouders de mogelijkheid nog een beetje te genieten van de kleinkinderen, die ze zo lang hadden moeten missen. De mentaliteit in Nederland was wel veranderd in die jaren dat ze in het buitenland had gewoond. Men voelde zich onveiliger en de samenleving was

behoorlijk verhard. Gelukkig viel dat in de kleine Limburgse dorpjes nog al mee, en kon de tweeling van Lucy en Hans er veilig opgroeien. De beperkte en klein gekaderde denkwijze in Nederland had ook wel zijn charme, vond ze. Ondanks haar mondiale levensinstelling wilde ze voorlopig niet meer weg uit haar weer vertrouwde omgeving en genoot ze van het familieleven.

Op Curaçao was Paul druk geweest met het begeleiden van de nieuwbouw van een hotel aan de westpunt van het eiland. Hij was iedere avond pas laat thuis, doordat hun huis helemaal aan de andere kant van Willemstad lag. Iets dat Arlette wel jammer vond, zeker na de geboorte van George. Bovendien hadden ze nog geen sociaal leven opgebouwd in Willemstad. Arlette was blij dat ze in het ziekenhuis kennis had gemaakt met Dolores, die net als zij ook een zoontje, Carlito, had gekregen.

Gelukkig woonde zij met haar man Carlos niet al te ver bij hun vandaan. Oorspronkelijk kwamen ze uit Argentinië, en Dolores had hetzelfde probleem als Arlette: haar man druk, druk, druk, nog geen sociaal leven opgebouwd, en een kleine baby waardoor je meer aan huis gebonden was.

Door die overeenkomsten was er een echte vriendschapsband tussen de twee vrouwen ontstaan die tot op heden nog bestond.

Paul had ze ontmoet op een feestje bij haar toenmalige vriendje Peter. Ze was net 18 geworden, en had eindexamen gedaan.

Het was zomer, en het gevoel van vrijheid en ongebondenheid lachte haar toe. De vervolgopleiding begon pas over twee maanden.

Ze wilde een opleiding drogisterij en parfumerie doen en had vóór haar eindexamen al toelating gedaan. Ze verheugde zich er al op, maar nu was het eerst tijd om te feesten.

In de garage bij Peters ouders was het feest al in volle gang toen Arlette om half negen arriveerde.

Peter drukte een vluchtig kusje op haar wang en sleepte haar aan haar hand de rokerige ruimte binnen.

De muziek galmde zo hard dat de jongelui moesten schreeuwen om elkaar te kunnen verstaan.

Op de geïmproviseerde dansvloer stonden een stuk of twaalf mensen te dansen op *'Paint it black'* van de *Stones*.

De *'tangobol'* werd beurtelings beschenen door verschillende kleuren licht, en gaf een intieme, dan weer een koele gloed aan de dansende mensen.

Ze kreeg een wijntje en werd door Peter voorgesteld aan verschillende jongelui.

Door het kabaal en de steeds wisselende kleuren hoorde ze maar half hoe iedereen heette of uitzag.

'Sorry schat', zei Peter

'Daar komen nog wat gasten, ik kom zo weer bij je terug.' Arlette keek een beetje rond en haar oog viel op een jongen die op de dansvloer met Jeanette, een klasgenootje, aan het dansen was.

Arlette kon haar ogen niet van hem afhouden en was behoorlijk onder de indruk. Bij het begin van het volgende nummer, *'When a man loves a woman,'* kwam Jeanette met de jongen haar richting uit gelopen.

Behoorlijk verhit en bezweet van het dansen.

'Zo Paul, nu vraag Arlette maar voor dat kleffe dansje, ik moet eerst wat drinken.' zei ze terwijl ze richting bar liep.

'Hallo Arlette. Ik ken je niet, maar dat gaat nu veranderen.'

Hij trok haar mee de dansvloer op. Arlette was wat overrompeld door zijn aanpak maar moest toch lachen door de manier waarop hij, met haar hand stevig in de zijne, een grote buiging maakte voordat hij haar vastpakte en nogal dicht tegen zich aan drukte.

Ze was ‘verkocht.’ Paul was niet alleen wat ouder, maar ook een kop groter dan zij. Hij rook goed en had de mooiste donkere ogen die Arlette ooit had gezien.

Ze voelde zich meteen op haar gemak, en terwijl Paul haar hals kustte, liet ze zich meeslepen door de muziek. ‘liefde op het eerste gezicht misschien?’ dacht ze glimlachend met haar wang tegen zijn hals, en terwijl ze samen perfect bewogen op het ritme van de muziek, snoof ze zijn geur op en voelde zich van binnen helemaal warm worden.

Arlette stapte uit bed. De stenen vloer was heerlijk koel aan haar voeten. Ze opende het raam en met wat gefriemel aan het haakje ging het luik ook open.

De nog frisse ochtendlucht stroomde naar binnen. Haar blik gleed over het heuvelachtige landschap, dat in de donzige ochtendnevel een bijna Toscaanse aanblik gaf. De cipressen stonden als soldaten bij een inspectie strak en recht boven op de heuvelrug.

In de verte was een boer al druk bezig tussen druivenranken met een watertank en sproei-installatie.

Het had hier natuurlijk al een tijd niet geregend, en om een goede wijn te produceren was niet alleen veel zon maar ook voldoende water nodig. De zachtblauwe lucht zat vol witte wollige strepen van vliegtuigen op weg naar verre oorden.

Na een blik op haar I-Phone zag ze dat het pas kwart over zes was. Ze besloot om niet terug naar bed te gaan. Op een antieke kist in een hoek van de grote slaapkamer stonden kleurige koffiekopjes en wat koekjes op een serveerblad.

Ze pakte een koffiecupje en drukte op de knop van het kleine espressoapparaat. Vervolgens trok ze haar nachthemd uit en ging onder de douche staan. Het warme water stroomde over haar gezicht en ze voelde tranen achter haar ogen prikken.

Ze miste Paul. De heerlijk momenten toen ze samen hier waren, samen dachten, en van elkaar genoten. Iets dat vaak

uitliep op een heerlijke vrijpartij. Ze bedreven de liefde op een manier die buiten de vakantietijd niet zo vaak meer voorkwam nu ze beiden wat ouder waren.

Gewikkeld in een badlaken ging ze in de nis van de vensterbank zitten. De espresso deed haar goed en verdreef ook enigszins haar zwaarmoedige gedachten.

'Kom op, je moet door!' zei ze hardop tegen zichzelf. Ze besloot om een wandeling te maken voor het ontbijt en trok een broek, T-shirt en haar sportschoenen aan.

Al té vroeg wilde ze toch niet vertrekken naar San Clemente Marittimo. Vanaf hier was het nog maar ongeveer vier uurtjes rijden naar Toscane, als het allemaal een beetje mee zat bij de tol aan de autowegen.

Ruim twee jaar geleden hadden Paul en zij na lang zoeken het huis van hun dromen gevonden. Een prachtig Toscaans boerenhuis met ongeveer negen hectare land met daarop wijndruiven, citroenen en olijfbomen. Arlette was meteen verliefd op het huis geworden, maar Paul had eerst nog zo zijn twijfels. Het had haar nogal wat overredingskracht gekost om hem tot koop te bewegen.

'*Casa delle Querce.*' Alleen de naam al riep een zonnig gevoel bij haar op. Ze wilde dit huis echt. Enerzijds omdat ze de ligging echt leuk vond en mogelijkheden zag van het oude boerenhuis, maar ook omdat ze een beetje genoeg had van hun eeuwige zoektochten.

Een eindje van de '*Fattoria*' vandaan, stond nog een oud gastenhuis '*Casetta Oliveri*' met nog eens drie slaapkamers en een grote beneden verdieping, een patio en een schuur.

Daar moest bij de eerste check wel het meest aan gerestaureerd worden. De schuren en de stallen van '*Casa delle Querce*' waren redelijk en daar kon het restaureren nog wel even wachten.

Het grote huis bleek in een acceptabele staat. Als je de keuken en badkamers niet meetelde, zouden ze het met betrekkelijk weinig middelen kunnen omtoveren tot een gezellig thuis.

Ze zouden een aantal dingen zelf kunnen realiseren. Met een flinke portie goede moed, tijd en schildersmaterialen was dat zeker een leuke klus om te doen.

Er stonden in verschillende kamers nog wat oude meubels. Kasten, bedden, tafels en stoelen van de vorige eigenaren, een ouder echtpaar.

Hun vijf kinderen waren al jaren geleden uitgezworven over de wereld en hadden geen interesse in het oude huis.

De erfgenamen zetten het huis te koop zo als het was, en dus moesten ze die oude troep er maar bij nemen, of ze wilden of niet. Maar Arlette had al in één oogopslag gezien dat er enkele meubelstukken bij waren waar ze nog wel iets leuks van zou kunnen maken.

Toen was Paul ernstig ziek geworden nadat ze er eigenlijk maar een paar keer samen waren geweest. Niet zozeer om vakantie te vieren maar meer om de hele rompslomp van koop, makelaar, advocaat en notaris te regelen.

Ze hadden een checklist gemaakt van wat er zoal aan de *Fattoria* moest gebeuren.

Ook moesten er offertes aangevraagd worden bij de plaatselijke bouwbedrijven, voor wat reparaties aan het dak en de bouw van het zwembad.

Paul was tussen de chemokuren door nog verschillende keren alleen naar Toscane gevlogen om een aantal dingen te regelen.

Hij wierp zich als een bezetene op de werkzaamheden, alsof hij voelde dat hij misschien niet de tijd van leven zou hebben om het project helemaal af te ronden.

Als hij dan terug kwam, na een paar dagen Toscane, zag hij er doodmoe uit, met een intense trieste blik in zijn ogen, alsof hij de ernst van zijn darmkanker nu pas in volle hevigheid beseftte.

Arlette vond het verschrikkelijk om hem zo te zien. Ze kon dan geen woorden van troost voor hem vinden, en hilde 's avonds stilletjes en geluidloos in bed als Paul al sliep. Ze

dacht dan ook na over hoe het straks verder zou moeten. Kon ze alleen verder of moest ze anderen om hulp vragen?

Ze wist het niet en had ook geen antwoorden op de problemen die haar boven het hoofd hingen. Het enige wat ze kon doen, was afwachten hoe de zaken zich zouden ontwikkelen. Ze kon alleen maar hopen dat het Paul gegeven was ook nog van het huis, hun gezamenlijke droom, te kunnen genieten.

In de periode tussen augustus en oktober was Paul verschillende keren alleen naar Toscane gevlogen en had de offertes goedgekeurd.

Met de bouw van het zwembad was men direct in oktober al begonnen, en de dak-reparaties zouden voor de winterperiode zijn afgerond. De verwarmingsketel was vernieuwd en hier en daar was een radiator vervangen.

‘Als het huis nog niet helemaal klaar is voor de Kerst,’ zei Paul ‘dan kunnen we er toch al heen, zonder dat we er kou moeten lijden.’

Helaas was dat er niet meer van gekomen, Paul’s situatie was half december zo verslechterd dat ze rustig thuis waren gebleven tijdens de Feestdagen, en genoten van de tijd met de kinderen en kleinkinderen.

Niet wetende dat dit hun laatste kostbare momenten samen waren.

De keuken had Arlette zelf getekend en uitgezocht. Het zou er een worden met een Toscaanse uitstraling: een groot marmeren werkblad, houten rustieke deurtjes, en in het midden een groot kookeiland.

Op de vloer lagen al mooie terracotta plavuizen. De grote oude houten tafel die oorspronkelijk in de keuken stond wilde Arlette bij de eerst volgende gelegenheid schuren, schilderen en weer in gebruik nemen.

De stoelen waren wat krakkemikig. Ze zou in het dorp vragen naar een timmerman die ze eventueel kon

opknappen. Als er helemaal niets meer te redden viel, wilde ze de stoelen gewoon nieuw laten namaken. Arlette had al verschillende ramen opgemeten toen ze in juni in San Clemente Marittimo waren, en was in Nederland druk bezig geweest met gordijnen te maken voor de keuken, en hun slaapkamer.

Toen Paul begin januari toch nog onverwacht was overleden, had Arlette, Signore Batti op de hoogte gesteld van zijn overlijden.

Ze had hem gevraagd of hij de zaken die nodig waren in Italië voor haar wilde regelen. Hij stuurde haar allerlei papieren die ze had moeten ondertekenen.

Een verklaring van vererving moest binnen 12 maanden worden aangevraagd.

De persoonsgegevens van Paul, van haar en de kinderen had ze opgestuurd.

Hun belastingnummer was nodig en een bevestiging of men de erfenis in Italië aanvaart. Allemaal dingen waar ze van te voren geen weet van had.

Signore Batti had haar afgelopen juni nogmaals een e-mail gestuurd, met de mededeling dat er nog enkele onduidelijkheden waren, wat betreft de definitieve overdracht van het huis vorige zomer.

Arlette had hem een mail terug geschreven, dat ze ergens in juli zelf naar Italië zou komen om het een en ander te regelen. Eerst moesten er in Nederland nogal wat dingen gebeuren, in verband met het overlijden van Paul.

Haar hoofd was nu echt het allerm minst bezig met het Toscaanse huis. Voor zover ze wist waren alle betalingen via hun bank in Singapore correct gedaan en kon dat niet het probleem zijn. Ze had George om assistentie gevraagd omdat hij meer op de hoogte was van het internationale betalingsverkeer en zakelijke en juridische transacties, door zijn eigen bedrijf in Azië.

Volgens hem zag het contract van de definitieve koop er goed uit. Ook de pachtovereenkomsten waren in orde. Wel had hij haar nog wat tips gegeven waar ze op moest letten bij de laatste overdracht. Er waren speciale onroerend goed belastingen voor buitenlanders en de plaatselijke gemeentelijke belastingen.

Het exact opmeten van het perceel was daarbij van belang. Sommige mensen wilden nogal eens enkele metertjes van hun buurman afknabbelen als het eigendom geen strikt afgebakend perceel was.

Het liefst had ze alles willen afblazen maar dat was in dit stadium niet meer mogelijk. Wat moest ze in godsnaam helemaal alleen in een boerderij in Toscane?

Een *Fattoria* waar bovendien een hele hoop werk op haar lag te wachten. En dan ook nog werkzaamheden die geen echt vrouwenwerk waren.

Niet dat ze onhandig was met verbouwen, want in de loop van de jaren en diverse huizen verder had ze de kunst van Paul afgekeken en geleerd om vloeren te schuren, muren te schilderen of te behangen.

Ze had geleerd, tegels af te kappen en deuren te lakken. Maar toch had ze van de omvang van de werkzaamheden nog echt geen idee.

Bovendien begon haar leeftijd mee te spelen.

Toen ze jong waren, was het hun ultieme droom geweest: een huis in Toscane. Tijdens hun vakanties hadden ze gefantaseerd hoe het zou zijn om daar te leven, hun eigen citroenen, olijven, groenten en fruit te verbouwen.

Arlette zou wat kippen en misschien zelfs een varken willen houden zodat ze hun eigen *prosciutto* konden produceren.

In de 70er jaren hadden ze geen geld en erom gelachen en gehoopt dat het ooit toch nog eens zover zou komen, maar dan als ze wat ouder waren.

Ze zouden voor hun kleinkinderen een echte plattelandse opa en oma zijn in een heerlijk klimaat met altijd blauwe luchten

en vooral niet onbelangrijk, heerlijke Italiaanse pasta en voldoende lekkere wijn.

Arlette zag, vanaf het laatste stukje autostrada dat ze moest rijden San Clemente Marittimo al in de verte liggen, badend in de warme middagzon.

Doordat het plaatsje op een heuvel was gebouwd torende het boven de rest van het glooiende landschap uit.

De velden begonnen al goudachtig te kleuren en zo hier en daar zag je grote rollen hooi verspreid over het landschap liggen. De velden met zonnebloemen kleurden prachtig fel geel. Hun bloemkoppen allen in de richting van de zon gedraaid, wisselden de percelen met olijfbomen en wijnvelden af.

Het was warm. Arlette had de airco in de auto uitgezet en het raampje van de auto geopend om langzaam aan de warmte te wennen, maar ook om de geuren van het platteland op haar te laten inwerken.

Hier hield ze zo van. Onwillekeurig maakte haar hart een sprongetje en ze begon zich al een stuk blijer te voelen in tegenstelling tot eerder die ochtend.

Omdat ze toch nog ruim een uur te vroeg was voor haar lunchafspraak met Signore Batti, besloot ze eerst maar eens een kijkje te gaan nemen bij hun huis. *'Casa delle Querce'*. Het 'huis met de kurkeiken' deed haar naam eer aan zoals het daar lag op een wat afgeplatte heuveltop, met aan de ene kant het dorp en de zee, en aan de andere kant een klein bos kurkeiken. Iets verder op de heuvel lagen nog twee boerenhuizen, die permanent werden bewoond.

De toegangsweg die langs de bosrand liep, was hier en daar verhard met puin en kiezel. Het was iedere keer een ware beproeving geweest voor hun auto dus deed ze er goed aan om stapvoets te rijden.

De sleutel van het toegangshek, waar had ze die ook alweer? Het grote kettingslot zat er natuurlijk op als het goed was.

Maar toen ze bij het hek aankwam was ze verbaasd dat de poort open stond, en al langer zo te zien aan het onkruid en de klimop die weelderig rond de verroeste spijlen omhoog groeiden.

Omdat buurman Signore Zanetti het omliggende land met olijven en wijndruiven dat bij haar huis hoorde, al jaren van de vorige eigenaar had gepacht, hadden Paul en zij, na de koop afgesproken dat hij ook de tuin en grasveld een beetje zou bijhouden.

Dan zag het er niet al te onbewoond uit tegen de tijd dat ze terug zouden komen.

Ze had ook iedere twee maanden keurig het afgesproken bedrag op zijn rekening overgemaakt. Ze begreep het niet, maar er zou ongetwijfeld een verklaring voor zijn.

Signore Zanetti was een typische Italiaan.

Niet al te groot en een beetje gezet. Een hoofd met dunner wordend grijs haar, glad naar achteren gekamd onder zijn versleten panamahoed. Zijn grijs ringbaardje kleurde helder in zijn gebruinde gezicht.

De donkere ogen stonden iets schuin, met een zweem van hooghartigheid in zijn blik. In combinatie met de duidelijke rimpel van zijn neus-lippenplooi leek het alsof hij iets afkeurend had.

Toch was hij heel vriendelijk. Bij een van hun eerste bezichtigingen van het huis, stelde Signore Zanetti zich voor. 'Zeg maar Ettore, ik ben jullie buurman van daarachter wijzend op de heuvel waarachter nog net het dak van een huis zichtbaar was.

Arlette reed langzaam verder de toegangsweg op en zag het huis liggen in de hete middagzon.

Op het eerste gezicht was het weer net zo betoverend als toen ze er met Paul en de makelaar voor het eerst waren gaan kijken.

Uiteindelijk, met enige druk van Arlette, hadden ze besloten dat dit het moest gaan worden, ondanks dat ze toen nog niet

precies wisten hoe groot het stuk grond was en hoeveel werk er op hun wachtte.

Het vale blauwgroen van de luiken en deuren stak mooi af tegen het zachte geel van de natuursteen waar het huis van was gebouwd.

De blauwe regen groeide weelderig omhoog langs de voordeur en het kleine met pannen bedekte afdakje erboven. Een luik op de bovenverdieping bungelde aan één scharnier en door de lichte wind maakte het een piepend geluid.

De tuin zag er verzorgd uit, de roze, rode en witte oleanders bloeiden in alle pracht.

De campsis met zijn oranje trompetters stond in volle bloei tegen de achterkant van de patio en het grasveld was nog niet lang geleden gemaaid.

De borders met lavendel, rozen en lavatera waren pas gewied. Zelfs de kuipplanten waren uit de wintertuin gehaald en hier en daar op het terras en langs de oprit neergezet.

Dus, hier had Ettore wel zijn werk gedaan.

Morgen zou ze een kijkje nemen in de moestuin, om te kijken hoe de vijgen en andere fruitbomen erbij stonden. Arlette liep naar de achterzijde van het huis en zag dat het zwembad nog niet klaar was. Het leek alsof de werklieden gewoon gestopt waren zonder de spullen op te ruimen.

Langs het bad was het terras maar half klaar, en het zwembadtrapje lag op het grasveldje samen met speciekuipen, allerlei slangen en gereedschap.

Het zwembad zou toch echt al klaar moeten zijn sinds het voorjaar. Ze zou morgen verhaal gaan halen bij de aannemer.

Arlette liep terug en opende de voordeur.

Ze stapte de donkere hal binnen. Het rook er een beetje muffig.

‘Eerst maar even de ramen en luiken open maken,’ dacht ze, ‘dan kan de zon de kilte en de slechte lucht verdrijven.’

Ze liep naar de keuken en opende het raam en de luiken. Wat was de keuken mooi geworden. Paul had haar wel tijdens de

werkzaamheden steeds foto's doorgestuurd maar in werkelijkheid was het nog mooier.

Ze zou hier eerst eens een beetje moeten poetsen want het was er nogal stoffig. Ze probeerde de kraan, hij deed het. Voor warm water moest ze in de bijkeuken de boiler aanzetten.

Ze zette de koelkast aan, voor als ze straks boodschappen mee zou brengen. De woonkamer was nog een puinhoop. Ze keek de kamer rond.

Er stonden nog spullen van de stukadoor en er lag op de meubels een laagje wit stof. In de grote openhaard lagen asresten van papier en hout en de terracottavloer was stoffig en vies.

Een oud tapijt stond tegen de muur en over de oude bank en de stoelen lagen ter bescherming witte lakens. Ze liep de hal door naar boven en maakte de ramen en luiken van alle kamers open.

Boven leek het of hun slaapkamer nog in gebruik was, het bed was niet opgemaakt. Een hemd en trui van Paul hingen over een stoel, en een paar schoenen stonden nonchalant op de grond alsof hij ze net had uitgetrokken.

Arlette voelde een steek in haar hart, en slikte.

Paul had er voor het laatst geslapen toen hij alleen hier was afgelopen december. Het oude houten bed had hij voorzien van een nieuw matras en dekbed. Arlette had hem een paar dekbedhoezen meegegeven die hij tussendoor bij de plaatselijke *lavanderia* kon laten wassen.

De andere slaapkamers waren nog volgestouwd met oude meubels. Het leken er nog meer dan toen ze voor het laatst hier was in september vorig jaar.

Wat een oude troep, de moed zonk haar in de schoenen.

Wat moest ze er allemaal mee? Tja. Dat zag ze later wel. Arlette had alle ramen van het huis opengezet, en op de nieuwe badkamers ook de kranen geprobeerd. Nadat ze ook

nog de toiletten had doorgespoeld, zag ze dat het langzaam tijd werd om naar het dorp te rijden.

Ze wilde niet te laat op haar afspraak komen met Signore Batti bij Ristorante 'La Luna Verde' op het dorpspleintje van San Clemente.

Daar zouden ze tijdens de lunch de onduidelijkheden van de koopakte van het huis doorspreken.

'Buon Giorno Signora Landberg, come va?' Giacomo, de eigenaar van het restaurant had haar gelijk herkend.

'Is uw man niet meegekomen?' Arlette moest even slikken, 'Nee..,ehhe... Paul is helaas een half jaar geleden overleden' Giacomo schrok zichtbaar.

'Het spijt me, gecondoleerd. Wat jammer nou, hij was zo'n aimabele man. Ik weet niet wat ik moet zeggen, Signora' Giacomo voelde zich zichtbaar niet op zijn gemak.

'Ik breng u alvast wat te drinken, als u hier lekker wilt plaatsnemen op het terras. Signore Batti heeft deze tafel onder de parasol gereserveerd' zei hij terwijl hij haar voorging en een stoel voor haar terugschoof.

Arlette bestelde de witte huiswijn van een plaatselijke wijnboer en een glas water.

Terwijl ze in de schaduw van de parasol ging zitten, begonnen de kerkklokken te luiden.

De grote deuren van de prachtige Romaanse kerk gingen wijd open, en een tweetal begrafenisbegeleiders brachten prachtige bloemstukken naar de begrafenisauto, die Arlette niet direct had opgemerkt toen ze haar auto tegenover de kerk had geparkeerd.

Een prachtige glanzend zwarte kist werd op een baar naar buiten gereden, geflankeerd door zes mannen in het zwart met plechtige gezichten.

Een mooi wit bloemstuk en een beige versleten panamahoed sierden het deksel van de kist.

De rouwstoet die langzaam volgde, kwam praktisch aan het terras voorbij. Arlette herkende enkele gezichten uit het